

Otuzlarındaki adam, yolun üzerindeki tabelaya bakıp bir iç geçirdi ve elindeki sopa yardımı ile karların arasında yürümeye devam etti. Reine; Norveç'in ticaret merkezi olan az nüfuslu güzel kasabası, Barkan'ın Norveç'teki son duraklarından biriydi. Ayrıca yeni hikayeler dinleyeceği ve belki de yeni hikayeler yazacağı yeni bir mekandı burası. Barkan bir gezgindi. Üç yıldır oradan oraya gitmiş, yeni diller öğrenmiş ve yeni insanlarla tanışmıştı. Tanıştığı insanlardan hikayeler dinlemek gibi de bir huyu vardı, severdi onların hikayelerinde umudu aramayı ve kendinden bir parça bulmayı. Dinlediği hikayeler daha çok gezdiği yerlerdeki yerli halkın uydurduğu efsaneler olsa da o bunların her birinin gerçek olduğuna inanırdı. Özellikle iki sevdalının hikayesiyse bu anlatılan kesinlikle gerçektir onun için. O da kendi hikayesini yazıyordu kendine göre, gezdiği yerlerde aşkı sonuna kadar yaşayabileceği birini arardı. Bu zamana kadar bir sonuca varamasa da dünyayı gezme hayali daha son bulmadığından elbet bir yerlerde karşısına çıkacağına dair umudu hala vardı.

Yeni umutlarla, yeni heyecanlarla yürüdüğü kasabanın girişinde çok ev olmasa da içine girildikçe insanın kulağına ilişen -denizin yakınlarda olduğunu belli eden- deniz sesi ile yer yer insan kalabalıkları arasında dolaşıyordu artık Barkan. Renkli binaların önünden geçiyordu, burnuna gelen balık kokusu yakında deniz olduğu gerçeğini destekliyordu. Üzerinde hissettiği birtakım bakışlarla elinde olmadan hissettiği yabancıklık, olduğu yerde durup etrafı süzme fırsatı verdi ona. Tam yanında duran büyük ağaç; her şeyin merkezinde gibiydi. Bulunduğu yer Reine'nin meydanıydı, bütün sokak ve caddeler ona ulaşıyordu. Caddelerde gençler için sıralanmış eğlence mekanları, küçük kafeler, balıkçılar, ailecek gidilebilecek yerler var gibiydi. Biraz ileride bulunan giyim mağazaları da gözüne ilişti Barkan'ın. Ortamı sıcak, havası soğuk bir kasabaydı.

Koluna konan el ile de odağı yanına geldiğini fark etmediği bedeni buldu. "Affedersiniz, kayıp mı oldunuz?" Yıllardır kayıp olan diğer yarımı arıyorum ve bu beni de kayıp yapıyordur belki de, demek istese de bunları sadece içinden geçirmekle yetindi. Karşısında kendisinden genç olduğu belli bir adam duruyordu, yöneltilen soruya güler yüzlülükle cevap verdi. "Hayır, ben bir gezginim. Kalacak bir yer arıyorum sadece." Gencin yüzünde oluşan şaşkın ifadenin ardından eliyle bir yeri gösterdi genç. "Şurada ziyaretçiler için bir otel var, dilerseniz sizi götürebilirim." Barkan usulca bir baş sallama ile onayladı onu ve gencin bir iki adım arkasında onu takip etmeye başladı. "Adım Adilson bu arada, kendimi tanıtmadım, mazur görün." Barkan gence hafif bir tebessüm etti. "Yok sorun değil, ben de Barkan. Buralı mısınız?" Adilson durup ardındaki adama açıklama yapmaya başladı. "Sayılır, ben üç dört yaşlarındayken ailem iş için gelmişler. Aslen Portekizliyimdir. Ya siz?" Portekiz deyince Barkan'ın aklına orada tanıştığı yaşlı kadın geldi, çiçekçi olan kadının oraya her gün gelen müşterisinden dinlediği hikaye onu her düşündüğünde etkilerdi. "Ben Türküm. Portekiz güzel bir yerdir." Adilson, onu onaylarken yürümeye devam ettiler.

Otele gidene kadar oradan buradan konuştuktan sonra Adilson, küçük otelin sahibiyle görüştü ve Barkan'a bir oda ayarladılar. "Her şey için teşekkürler Adilson." Adilson, büyüğünün omzunu sıvazladı ve içtenlikle konuştu. "Lafı bile olmaz. Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni meydandaki *Retrouvailles kafede bulabilirsin." "Retrouvailles, tamamdır."

Birkaç saat sonra sözü edilen kafeye geldi Barkan. Ahşap döşemeli, caddeye bakan tarafı boydan boya cam olan, sarı ışıktandırılmalarla süslenmiş ve yer yer saksı bitkileri koyulmuş ortam oldukça iç ısıtıyordu. Masaların karşısında içeri girer girmez göze çarpan bir sahne ve onun sağında da bir tezgah, -büyük ihtimalle içki bölümüydü- tezgahın önünde de uzun ahşap tabureler vardı. Ayakları, sahnenin solundaki masalara ilerletti Barkan'ı. Oturduğu gibi karşıda biriyle konuşan Adilson'u gördü. O da onu görüp beklemesine dair el işaretleri yaptı. Barkan da ona baş sallayıp caddeye bakan büyük camdan etrafı izlemeye başladı.

Kasaba çok kalabalık değildi, bunu caddede gördüğü herkesin birbirine selam verişinden ya da muhabbete dalışından daha çok bugün ona hissettirdikleri yabancılıktan seziyordu. Aklına yine Bayan Emily'den -çiçekçi kadın- dinlediği hikaye gelmesiyle üzerine bir ağırlık çöktü. Emily'nin anlattığına göre; müşterisi anne ve babasının mezarını ziyarete gittiği bir gün mezarlıkların arasında dolaşırken burnuna buram buram lavanta kokusu gelmesiyle kokunun geldiği mezarı aramış. Bulduğu mezarda ise hiçbir çiçek dahi yokmuş, bunu ilk duyduğunda Barkan ürkmüşse de şuan da oldukça anlamlı geliyordu. Müşterisi burnuna gelen lavanta kokusunu anlamazken mezarlığın bekçisi gelmiş yanına ve adama orada yatan kişinin günlüğünü vermiş. Barkan günlükte ne olduğunu bilmiyor olsa da bildiği tek şey o müşterinin, mezarda yatan kişiye aşık olması. Adam ondan dolayı her gün işe gitmeden bir tane lavanta alır ve mezarın üzerine koyarmış. Düşündü Barkan, ölü birine aşık olmak... İmkansız gibi geliyordu.

Masadaki iki sandalyenin hareket sesiyle gözlerini caddeden çevirdi. "Merhaba, kafeme hoş geldiniz. Nils ben, buranın sahibiyim." Gayet konuşkan görünen ve kendi yaşlarında gibi duran adama elini uzattı Barkan. "Bende Barkan, tanıştığımıza memnun oldum." Nils memnuniyetle elini tutup kafasını salladığında Adilson oturuşunu düzelterek konuştu. "Ben de burada çalışıyorum genelde şu tezgah tarafında olurum." Bir süre kafede olan faaliyetler, kasabada yaşayan yaşlı balıkçı adam, aralarında kimin yaşının büyük olduğu gibi konulardan konuşurken Barkan da bir yandan laf arası sipariş edilip önüne koyulan yemeklerle karnını doyurdu.

Sohbet muhabbet elbet güzeldi ancak kendini tanıttığı gibi Barkan bir gezgindi. Bu sebeple kafede biraz daha kaldıktan sonra oradan ayrıldı. Kasabanın meydanından körfez tarafındaki tekneleri ve gemileri görebilmek için yürümeye başladı. Kasabadaki yoğun balık ve deniz kokusuna alışmış gibiydi.

İlerledikçe kıyı boyunca sıralanmış sandal ve gemiler görüyordu. Bazı insanların kıyı kenarındaki taşlara oturup balık tuttuğuna da şahit olmuştu tabi. Kendisi de bir kayanın üzerine çıkıp oturdu, uçsuz bucaksız denizi izlemeye başladı. Kaybettiği annesini özlediğini hissetti, yaşı genç olmasa da bir anne özlemi onu da çocukça şekilde üzebiliyordu. Zaten çocuk ruhluymuş Barkan, aynı çocuklar kadar meraklı ve hareketli. "Sana diyorum, genç adam. Kalk oradan benim yerim orası." Barkan duyduğu kalın ve derinden gelen yaşlı erkek sesiyle irkilip ayaklandı hemen. Üzerini silkelerken konuşmaya başladı. "Üzgünüm, bilmiyordum." Sesindeki durgunluk yaşlı adama ulaşmış gibi yaşlı adamın yüzündeki ifadeyi yumuşattı ama o kendisinden taviz verecek değildi. Barkan'ın kalktığı yere oturup oltasını ve kovasını yerleştirdi. O her bir şeyi yapışında Barkan'da onu izliyordu. "Gel yanıma otur yabancı." Barkan'ın suratına bakmadan sarf ettiği cümlelerle Barkan'ın vücudu sanki kurulu bir oyuncak gibi yanına kuruldu hemen, tanımadığı bu yaşlı adamın. "Adınız nedir?" Yaşlı adam bir şey demeden oltasıyla uğraşmaya devam etti, gizemli biriydi. "Ben Barkan, bir gezginim." Yaşlı adamın dikkatini çekebilmek için tanıttı kendini ama bu yaşlı zoru oynuyordu anlaşılın. "Neden konuşmuyorsunuz?" Yaşlı adam kurduğu oltayı kayaya yasladı ve ağzına bir sigara götürürken konuştu. "Burada benimle çok muhabbet etmezler, sen de etmesen iyi olur." Gayet belliydi neden muhabbet etmedikleri, sivridilliydi. "Buraya oturmamı siz istediniz." "Öylece dikilmen sinir bozucuydu." Ağzından çıkan dumanları izlerken söyledikleriyle bir şey demedi Barkan. Sağ tarafına bakıp kayalara oturan ya da yanından geçip yürüyen insanları izlemeye başladı.

Çok kalabalık olmayan yolda yürüyen zayıf bedeni yakaladı gözleri. Özensiz kahverengi saçları esen rüzgardan yüzünü kapatıyor, üzerine giyindiği ince kıyafetlerle nasıl üşümediğini insana sorguluyordu ancak yaklaştıkça da fark edildiği gibi oldukça güzel bir kadındı. Barkan'a yakın bulunan bir kayaya oturduğunda kalbini tekletti habersizce. "Adı Frida, çok yaklaşmamamı öneririm." Anlamdıramadı Barkan, zarar verecek biri gibi durmuyordu. Yaşlı adamın bunu söylemesi sadece onu daha çok merak etmesini sağladı. "Neden?" Yaşlı adam sigarasını söndürdü, çok şey söylemek isteyip de yapmıyor gibi bir iç çekti. "Sadece bir yaşlı tavsiyesi yabancı."

Yaşlı adamın tavsiyesi her ne kadar kafasını karıştırırsa da merakını daha da arttırdığı için çok kulak asmadı ona Barkan. Ondandır ki şuan -ertesini gün ikindi sularında- aynı kayada oturan kadının yanına gitmek için kendini cesaretlendiriyordu. En sonunda gidip yakınına oturduğunda onunda dikkatini çekebilmişti. “Merhaba.” Basit selamlaşma ve gülümseme... Barkan önünde ona bakıp gülümseyen kadının yakından daha da güzel olduğunu düşündü ve hayat dolu. “ Merhaba, ben Barkan.” Gülümsemeye devam ederken yüzünü denize çevirdi kadın. “Biliyorum, herkes seni tanıyor. Burada haberler hızlı yayılır. Bende Frida.” Bıyık atından gülümsedi Barkan, biliyordu. O yaşlı adam –sabah kahvaltı yaparken kafeye girip içecek istemesiyle daha önce bahsi geçen huysuz yaşlı balıkçı olduğunu öğrenmişti- dün söylemişti. “Her gün burada ne yapıyorsun?” “Her gün olduğunu kim söyledi? Ayrıca asıl iki gündür niye beni izliyorsun?” Kendisine dönen bakışlarla başını denize çeviren o oldu bu sefer, fark edilmek utandırmıştı. “Şaka yapıyorum sorun değil. Aksine hoşuma gitti, iyi birine benziyorsun.” Birbirlerine baktılar, ikisi de bir anda farklı hissetmeye başladı. Bu duygu iki taraf içinde yeni ve bir o kadar da bilindikti.

Saatler geçti, Barkan’ın gezip gördüğü yerleri ve dinlediği hikayeleri anlatmasıyla. “Anthony’de güzel hikayeler bilir. Yani güzellik görecelidir tabi de...” “Anthony?” Barkan duyduğu yabancı isimle sorgularca bakmaya başladı. “Dün yanında oturduğun balıkçıyı tanımıyor musun?” Yaşlı huysuz balıkçıdan bahsettiğini anladığında aydınlanmış hissetti. “Onun adı Anthony mi?” Frida başını sallayarak onayladı. O yaşlı huysuz oldukça somurtkan ve gizemliydi. Hikayeler biliyor oluşu da onunla muhabbet kurma isteği oluşturdu içinde. “Sen çok eğlenceli birisin...” Konuşurken bir yandan da ayağa kalktı Frida. Dün giyindiklerinin aksine kalın giydiği kıyafetleri düzeltti. “...ama gitmeliyim, hava karardı iyice.” Barkan da ayaklandı hemen.”Sana eşlik edebilirim.” Frida bugün kaçınıcıya olduğunu saymadığı gülüşlerinden birini sundu ve eliyle kayalıkların arkasında, yolun hemen karşısındaki sarı evi gösterdi. “Evim hemen burada, biri eşlik edecekse ben etmeliyim.” Barkan da güldü onunla, zaten yanında olduğundan beridir o güldüğünde gülmeden duramıyordu. “Hayır gerek yok, ben kendim giderim. Bugün için teşekkürler” “Asıl ben teşekkür ederim.” İkisi de bir süre sessizleştiğinde Frida utangaç bir şekilde el sallayıp evine yürüdü. Barkan da o eve girdikten sonra kaldığı otele yürümeye başladı. Kendisini genç aşıklar gibi hissediyordu, bu içindeki duygu aşk mıydı onu da bilmiyordu ya. Yine de Frida’nın kendisi için özel biri olacağını hissediyordu.

Aradan geçen dört gün ve yaklaşan ikili de bunu doğrular nitelikteydi. Frida da ona karşı özel duygular besliyor gibiydi. Arada bir çocukken babasıyla olan anılarından bahsedip hüzünleniyor ve onu çok özlediğini söylüyordu. Frida daha bebekken annesini, yedi yıl önce de babasını bir gemi kazasında kaybetmişti. Barkan onun adına çok üzülüyordu, kimsesi yoktu ama artık kendisinin varlığıyla bunun eksikliğini yaşamamasını umdu. O yedi yıldır tek başına hayata küsmemiş güçlü bir kadındı sonuçta. Güçlü kişiliğinin aksine zayıf bedeni Barkan’ı tedirgin ediyordu, bir iki kere ilaç içtiğini de görse de bir şey sormamıştı. “Yine daldın gittin dostum.” Nils’in sesiyle önündeki kahveden aldı gözlerini. “Frida mı? Kafasını sallamasıyla Nils ve abartılı tepkilerinin kurbanı olmuştu. “Hadi ama Barkan, bugün açıl ona. Bu işler beklemeye gelmez, körfezin sonlarında çadır kurmalık güzel bir yer biliyorum.” Nils’in başlarda yüksek çıkan sesi ve onlara dönen müşterilerle gergince konuştu Barkan. “Biraz sakın olsun. Herkes bize bakıyor.” Omuz silkti Nils. “Ne var burası benim kafem.” “Onu boşver de gerçekten kamp yapmak kötü bir fikir değil sanki. İkiniz de boş değilsiniz zaten belli, itiraf için güzel bir fırsat.” Tezgahın öbür tarafında bardakları silen Adilson da konuşmaya dahil olduğunda Barkan kafasını geldiğinden beri bir şey yapılmayan sahneye çevirdi. Sesi güzel olmasa da belki bir ara Frida için bir şeyler söyleyebilirdi. Kurduğu hayali aklında bir yere not edip diğer ikilinin muhabbetine dahil oldu.

Sonuçta Nils’in dediğini yaptı Barkan ve Frida’yı, çadırı kurup ateşi yaktığı yere getirdi. Her zaman oturdukları yerden yabancı olan yeni bir yere merakla ve ilgiyle bakan Frida, Barkan için dünyadaki

en güzel kadındı. Bugün ayrı bir solgun duruyordu ama büyük gülümsemesi her şeyi gölgeliyordu. “Yorgun musun? Başka zaman da gelebilirdik.” Frida onun yanına -ateşin önündeki büyük mindere- otururken başını salladı ve battaniyeye sarındı. “Hayır, yanımdasın ya tüm yorgunluğum gitti.” Barkan kendisine söylenen özel kelimelerle kıkırdadı. Nils’in kafesinden aldığı şeyleri ortaya koyarken de o gün yaptıkları hakkında konuşmaya başladılar.

“Seni seviyorum” Saat ilerliyor ve ikisinin de uykusu geliyordu, bu sessizlikte yanan ateşin çıtırtıları kulaklarına ulaşırken Barkan’ın itirafı da duyuldu. Öyle süslü cümlelerle değil de içindeki tek gerçekle yaptı bunu. Onun için aşk, ansızın gelip kapısını çalan ve sadece Frida’yı sevdiğini söyleyen bir gezgindi. Gelmiş ve ona duyguları öğretmiş, içinde bir aşk doğurmuş ve başka aşıkları keşfetmeye gitmişti. “Bende seni seviyorum Barkan.” Duyduğu bu kelimeler dünyaların onun olması için yeterdi Barkan’a, hatta dünyaya bile ihtiyacı yoktu. Frida onun için yeterliydi. Sevinçle sarmaladı yanındaki zayıf bedeni. Barkan yüksek sesle gülüyor ve gecenin sessizliğine ses katıyorken Frida’nın ağladığını fark etti. “Sen neden ağlıyorsun?” Frida göz yaşlarını sildi. “Sadece duygulandım.” dedi gülümseyerek.

Birbirlerine sarılıp yattılar ve yıldızları izlemeye başladılar. “Üşümüyorsun değil mi?” Frida başını olumsuzca sallayıp battaniyeyi iyice üzerine çekti. İkisi de arkalarındaki çadıra gerek duymuyordu. Gecenin karanlığına birbirlerini sevdiklerini fısıldarlarken uykuya dalmış ve masalımsı gecenin sonuna gelmişlerdi.

Sabah ise Barkan için hiç de masal gibi başlamadı. Kollarında hareketsiz yatan sevdiği kadının bedeniyle neye uğradığını şaşırırken Nils’a haber verip onun arabasıyla kasabaya en yakın şehir hastanesine nasıl geldiklerini bile hatırlamıyordu. Bir anda üzerine yüklenen duygularla şok yaşıyordu adeta. Şuan neden hastanede değil de kafede olduğunu bile bilmiyordu mesela. “Ben hastaneye gideceğim.” Kolunu tutan ellerle hareket edemedi. “Doktor dedi ya kalabalık olmasın diye, Ase orada kalıyor işte.” Ase, Frida’nın çocukluk arkadaşıydı ve hastaneye geldiği gibi soğukkanlı olmaya çalışarak herkesi daha fazla perişan olmasınlar diye kasabaya yollamıştı. “Ben, delireceğim galiba. Aklıma sürekli ilaç içtiği anlar, zayıf bedeni, solgun yüzü geliyor. Anlamalıydım bir şeyi olduğunu, neden sormadım ki sanki! Belki böyle olmazdı...” Nils onu teselli etmek için konuşmaya başladı, başka da bir şey yapamıyor gibi hissediyordu zaten. Adilson hala kafeye gelen müşterilerle ilgilendiğinden bir tek o vardı. “O, ölmedi Barkan. Böyle konuşma-” “Arkadaşına boşuna ümit verme.” Anthony gelip oturdukları masadan bir sandalyeye oturdu. “Neden öyle diyorsun? Hem sana ne oluyor huysuz adam.” Nils her yere negatif enerji yayan bu adamdan nefret ediyordu. “Seni uyarımtım yabancı, Frida’ya yaklaşma dedim.” “Neden ya neden!” Anthony karşısındaki perişan adama baktı, biliyordu böyle olacağını. “Frida’yı ilk gördüğün o gün bile bir başkaydı bakışların, senin için üzülüm ve uyardım ama sen beni dinlemedin. Frida hasta, kasabada kimse bilmez bunu. Kimse bilsin de istemez, ben de tesadüfen öğrenmiştim. Çok yaşamam ama güzel yaşamak isterim derdi hep, kimse ona bir gün gidecekmiş gibi baksın istemezdi. Benimle bile göz teması kurmazdı mecbur kalmadıkça.” Barkan duydukları karşısında boşluğa düşmüş gibi hissetti. “Neden daha önce söylemedin be adam!” Nils onun yerine bir tepki verirken Anthony, aynı sakinlikle cevapladı. “Birkaç güne unuttur, başka bir yere gider sandım. Yanılmışım, bazı hikayelerde aşk için süre fark etmiyormuş ve biz yaşlılar da yanılabiliriz.” Anthony’nin son cümlesi ile çalan telefon eş zamanlıydı. O korkutucu haber veriliyordu işte Nils’a, Frida artık yoktu. Barkan ne yaparsa yapsın da geri gelmeyecekti. Barkan ayaklandı ve kasabanın sokaklarında deliler gibi koşmaya başladı.

En son durağı o kayalık olurken gidip oraya bıraktı yorgun bedenini. Frida geride güzel anılar bırakmış olsa da aynı zamanda yıkıntı bir adam ve her geçen yıl eskiyen bir kasaba da bıraktı.

Ve Frida’nın evine yerleşip onun eşyalarıyla içinde yaşatan Barkan’ın, yıllar sonra bile sözleri değişmedi. “Yıkıntı ruhum ve eskimiş kasabamız, seni hep bekleyeceğiz güzel sevdiğim.” Asla kimseden Frida’nın öldüğünü duymak istemiyor oluşu da bu sebeptendi. Bekliyordu, bir zamanlar ölü

birine aşık olmanın imkansız olduğunu düşünen Barkan ölü birini bekliyordu. Aşk işte insanının kalbinde ölü bir aşk da yeşertebiliyordu.